

I. QIK.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χερτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

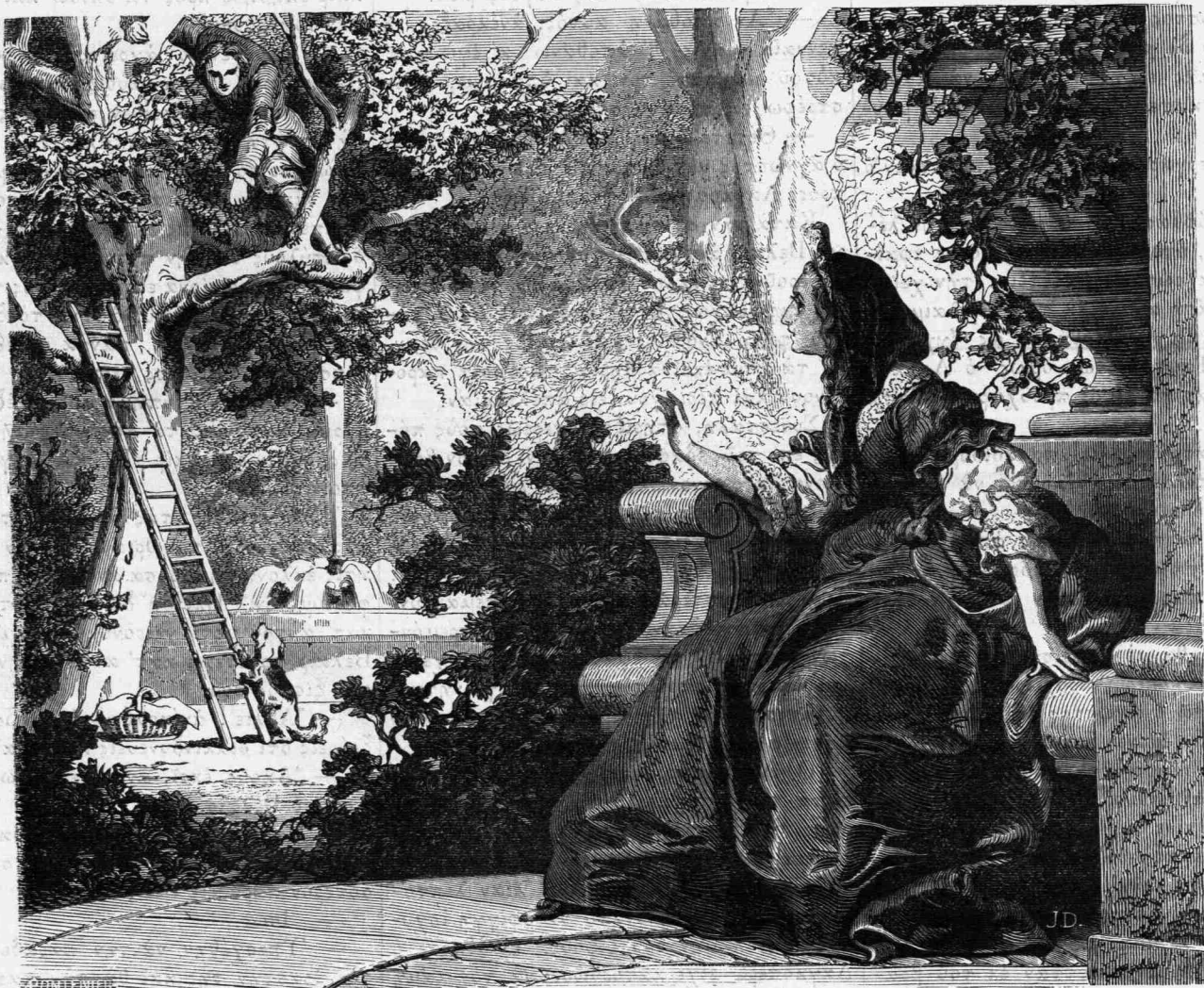
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μαχέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βερέρη. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἰασπίνε ! τρελλὸς εἶσαι ; ... Ἰασπίνε ! (σελ 802).

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ὁ Βελαίρ ἐκρύβη ἐντὸς τῆς βρώμης, ἡ δὲ Ἀντωνιέττα ὀπισθεν τῶν θάμνων.

— Μὰ τὸν Θεόν ! ἀνέκραξεν ὁ νέηλος, ἥμην βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνόητος παρεφύλαττεν ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους, τὸ χειρότερον. Ἐλα ἐδῶ, κουτέ. Δὲν ἔχει δύο

πλευρὰς τὸ τεῖχος ; ἡ μία βλέπει πρὸς τὸν δρόμον, ἡ ἄλλη, ἡ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἀπόδρασιν, βλέπει πρὸς τὴν ἐρημίαν. Ἐλα ἐδῶ καὶ κρύψου εἰς τὴν βρώμην. Ὁρατὰ σπαρτά, τῇ ἀληθείᾳ ἡ συγκομιδὴ θὰ εἶνε καλὴ καὶ ὄχι ἀκριβή, προσέθηκεν ὁ ἀγνωστος ἀποσπῶν ὀλίγους στάχεις καὶ σταθμίζων τὸ βάρος τῶν κόκκων ἐπὶ τῆς παλάμης του. Ἠλθες ; — Ἴδου ὅπου ἔρχομαι, ἐξοχώτατε, φέρω καὶ τὰ ἄλογα, εἶπεν ἑτέρα φωνὴ ταπεινὴ καὶ ἐκφράζουσα ὑποταγὴν.

Ἄς κρίνῃ ἕκαστος περὶ τοῦ τρόμου, ὃς οὐ κατελήφθησαν οἱ φυγάδες ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν δύο φρουρῶν, τοποθετηθέντων εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῶν καὶ φρασσόντων τὴν ὁδὸν τῆς ὑποχωρήσεως.

Ταυτοχρόνως, ὥσανει κακοποιὸν τι πνεῦμα συνώμυνε κατὰ τῆς σωτηρίας τῶν δύο νέων, ὁ ἵππος των, ὃν οἱ φρουροὶ δὲν εἶχον ἀκόμη διακρίνει, ἤρχισε νὰ χρεμετίζῃ.

— Τί ἵππος εἶν' αὐτός ; ἀνέκραξαν οἱ

δύο ἵπποις ὁρμήσαντες κατὰ τοῦ ἀπερι-
σκέπτου τετραπόδου.

Ὁ ἵππος πτοηθεὶς, ἀπέσπασε τὰ ἡνία
ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βελαίρ, ἐσκίρτησε βι-
αίως καὶ ἔφυγε καλαπάζων διευθυνόμενος
πρὸς τὸν σταυλὸν του.

Ὁ Βελαίρ ἀνηγέρθη αὐτομάτως διὰ τὰ
σταματήσῃ τὸ ζῶον, εὐρέθη δὲ ἀντιμέτω-
πος πρὸς τοὺς δύο ἀνδράς.

— Ἀ, ἄ! εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, διὰ τὰ
ἔλθῃτε ἐδῶ λοιπὸν ἀφίνετε τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ βασιλέως; Θὰ τὸ λάβωμεν αὐτὸ ὑπ'
ὄψει, κύριε Λαθερνῆ.

— Δὲν εἶνε ὁ κύριος Λαθερνῆ, εἶνε ὁ
Βελαίρ, ἀνέκραξεν ὁ σύντροφος τοῦ ἵπ-
πέως.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἐψιθύρισε ὁ Βε-
λαίρ, ἀναγνωρίσας τὸν ξιφομάχον.

— Τί σὰς ἔλεγα; ἐπανέλαβεν ὁ Λαγ-
κομπέρζ θριαμβευτικῶς.

Ὁ ἄγνωστος προὐχώρησεν ἀγερώχως,
σταυρώων δὲ τοὺς βραχίονας:

— Θὰ μὲς εἴπῃς τί ἤλθες νὰ κάμῃς
ἐδῶ, κύριε κατεργάρη; ἠρώτησε τὸν μου-
σικόν.

— Κατεργάρης εἶσαι σύ! ἀπήντησεν ὁ
Βελαίρ.

Δὲν ἐπρόφθασε κἂν νὰ προφέρῃ τὴν λέ-
ξιν ταύτην, ὅτε ὁ ἄγνωστος, ὅστις ἐφαί-
νετο ρωμαλεώτατος, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα
διὰ τὴν ἀράσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμιου·
ἀλλ' ὁ Βελαίρ διολισθῆσας ὡς ἔγχελος,
διέφυγεν. Ταυτοχρόνως ὅμως ὁ Λαγκο-
μπέρζ, σύρας τὸ ξίφος προὐχώρησε κατὰ
τοῦ Βελαίρ.

— Ἐγκατάλειπέ με! παραδίδομαι! εἶ-
πεν ἡ Ἀντωνιέττα θέλουσα νὰ ὁρμήσῃ
πρὸς τοὺς δύο ἐχθρούς.

— Πῶς θὰ παραδοθῇτε; ἀπήντησεν ὁ
Βελαίρ· εἰς ποῖον θὰ παραδοθῇτε, παρα-
καλῶ; Μήπως γνωρίζομεν αὐτοὶ τί ἀν-
θρώποι εἶνε;

— Τώρα θὰ μὲ γνωρίσης, ἀχρεῖτε, εἶ-
πεν ὁ Λαγκομπέρζ προχωρῶν καὶ αἰρῶν
τὸ ξίφος, ἐνῶ ὁ ἄγνωστος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς
Ἀντωνιέττας ἔμενεν ἀκίνητος, γοητευμέ-
νος, παρατηρῶν αὐτὴν ἀπαύστως καὶ ἀ-
χορέστως καὶ ψιθυρίζων:

— Αὐτὴ εἶνε!

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βελαίρ ἐφορμήσας ἤρ-
πασεν ἀπὸ τὰ κνήμας τὸν Λαγκομπέρζ,
τὸν ἀνέτρεψεν, ἀφῆρπασε τὸ ξίφος του, ἔ-
θραυσε τὴν λεπίδα εἰς δύο τεμάχια καὶ
ἤρπασε τὴν Ἀντωνιέτταν ἐκ τοῦ βρα-
χίονος.

— Βοήθειαν ἐξοχώτατε! τὸ ξίφος σας,
τὸ ξίφος σας! ἀνέκραξεν ὁ ξιφομάχος ἔξω
φρενῶν ἐκ τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ὀργῆς.

— Νᾶ! εἶπεν ὁ ἄγνωστος λύων τὸν
τελαμῶνα καὶ ρίπτων εἰς αὐτὸν τὸ ξίφος,
χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῇ
τὴν Ἀντωνιέτταν. Φόνευσε αὐτὸν τὸν
φάυλον.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐξέβαλε κραυγὴν ἰ-
δοῦσα τὴν ἀπαίσιον λάμψιν τὴν ἐξαστρά-
ψασαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἄγνωστου
καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς,
ὅστις ὡς αἰλουρος πτοηθεὶς ἀνυψοῦτο καὶ
ἐξωγαυρῶτο κραδαίνων τὸ μικρὸν τοῦ ξίφος.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἄγνωστος διὰ
φωνῆς αὐστηρᾶς, γνωρίζετε εἰς ποῖον κίν-
δυνον ἐκτίθεται μοναχὴ δραπετεύουσα;
Ἀκούσατέ με· ἄφετε νὰ σὰς ὀδηγήσωμεν
εἰς τὸ μοναστήριον· αὐτὸ μόνον σὰς ζητῶ.
Ὑπακούσατε!

— Μὲ ποῖον δικαίωμα μὲ διατάσσετε;
ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις σφίγγουσα ἐτι μᾶλ-
λον τὸν βραχίονα τοῦ Βελαίρ, ὅστις ἀνέ-
μενε φρικτῶν, ἀλλ' ἀποφασιστικὸς τὴν
πρώτην ἐπίθεσιν τοῦ ἀντιπάλου του.

— Μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπὶ
παντὸς πράγματος καὶ ἐφ' ὅλων τῶν κα-
τοίκων τῆς χώρας ταύτης, ἀπήντησεν ὁ
ἄγνωστος μετ' ἀκρατήτου ἀλαζονίας. Μὴ
μὲ κάμετε νὰ εἴπω περισσότερα· μὴ μὲ
παροργίσετε. Ἐμπρός, ἀφήσατε τὸν βρα-
χίονα αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ὅστις θ' ἀποθάνῃ
καὶ φοβηθῇτε μὴ ἀμαρτήσητε πρὸς τὸν
Θεὸν παρακούουσα τοὺς λόγους μου.

— Ἀν ἀποθάνῃ αὐτός, ἀνέκραξεν ἡ
γενναία νεᾶνις, θ' ἀποθάνω κ' ἐγὼ μετ'
αὐτοῦ· ἀφήσατέ τον καὶ ὑπακούω, ἐπι-
στρέφω εἰς τὸ μοναστήριον.

— Θέτετε ὄρους, καθὼς βλέπω! εἶπεν
ὁ ἄγνωστος μετὰ στυγνῆς εἰρωνείας. Ἐμ-
πρός, Λαγκομπέρζ! φόνευσέ τον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ταλαίπω-
ρος Βελαίρ ἀφείλετο εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ
φοβεροῦ ἀντιπάλου του, τοῦ φοβεροῦ ἐκεί-
νου ξιφομάχου, ὅστις ἐπέπιπτε κατ' αὐ-
τοῦ φάνη ἀνδρείος καὶ ὠραίος τὴν θέαν,
ὡς τὰ ἡπια ἐκεῖνα θηρία, τὰ ὁποῖα παρο-
ξύνουν καὶ περιάγουν εἰς ἀπελπισίαν.

Συνεστάλη, στηρίξας στερεῶς τοὺς πό-
δας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ τὸν δεξιὸν βρα-
χίονα τεταμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, μὲ τὸ
ὄμμα ἀτενέας, ἐν τῷ βλέμματι τοῦ ὁποῖου
συνεκεντροῦτο πᾶσα ἡ σκέψις του, πᾶσα ἡ
ὀρμέμφυτος τῆς αὐτοσυντηρησίας ἰδέα.
Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του ἀπεμάκρυνε
τὴν Ἀντωνιέτταν, ἥτις διὰ τῶν τρεμόν-
των δακτύλων τῆς ἔψαυεν ἀκόμη τὴν χεῖρα
τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς. Ἦτο συγκινητικὴ
ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοσοῦτον
ἀσθενὲς στήριγμα!

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐγίνωσκε τὴν ἱκανό-
τητα τοῦ ἀντιπάλου του. Αὐτὸς τὸν ἐδί-
δαξε τὰ πρῶτα μαθήματα, οὐδέποτε δὲ
σπόρος ἔπεσεν εἰς γῆν μᾶλλον ἄγονον. Ὁ
Βελαίρ εἶχε τοὺς δακτύλους λίαν λεπτο-
φυεῖς, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σφίγγῃ ἰσχυ-
ρῶς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους. Οὐδέποτε ὁ
Λαγκομπέρζ εἶχε κατορθῶσαι νὰ τὸν κάμῃ
νὰ λάβῃ κανονικὴν προφυλακτικὴν στά-
σιν· πάντοτε δὲ ὁ μαθητὴς ἐλθισμόναι καὶ
συνέχεε τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιθετικῶν καὶ
ἀμυντικῶν ξιφισμάτων. Ἦτο ἀνικανότης
ἐπιφανής, ὁ δὲ Λαγκομπέρζ ἐμειδία, ἐνῶ
προὐχῶρε ξιφῆρης κατὰ τοιοῦτου ἀκράτους
τολμῶντος ν' ἀντιπαραταχθῇ εἰς αὐτόν.

Ἀλλ' ὅτε τὸν εἶδε λαβόντα τὴν τῶσφ
παράδοξον ἐκείνην στάσιν, ὅτε διέκρινε τὸ
ὑποῦλον πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὴν
ἐπιληπτικὴν ταραχὴν τοῦ ξίφους του, τὸ
μειδιάμακ του μετεβλήθη εἰς θορυβώδη καγ-
χαμόν. Ὁ Λαγκομπέρζ καὶ αὐτοὺς τοὺς
κανόνας τῆς ξιφασκίας παρέβλεψεν.

— Μικρὲ κατεργάρη, εἶπε, θὰ εἶχες

πολὺ καλλιτέραν στάσιν, ἂν ἐλάβανες ἐξ
μῆνας μαθήματα ἀπὸ ἐμέ.

Καὶ κατήνεγκε βίαιον κτύπημα νομί-
ζων ὅτι ἐμελλε ν' ἀφοπλίσῃ ἐν τῷ ἄμα
τὸν ἀντίπαλόν του· ἀλλὰ τὸ μικρὸν ξίφος
τούτου εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ νέος ἀπέμεινεν ἐν τῇ αὐτῇ κρατερᾷ
ἀμυντικῇ στάσει, καὶ ὁ στρογγύλος ὀ-
φθαλμός του ἔμενεν ἀτενὴς καὶ προκλητι-
κός. Ὁ Λαγκομπέρζ ἀπέσυρε τὸ ξίφος καὶ
κατήνεγκε κατ' εὐθείαν ξιφισμόν, περι-
στρέφων τὸ ξίφος καὶ παίζων τὰ δάκτυλα,
ὡς νὰ ἐξετέλει ἀσκήσεις ἐνώπιον θεατῶν.
Ἦτο τόσον βέβαιος ὅτι θὰ διετρύπα τὸν
Βελαίρ καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐκόμιζεν εἰς τὸν κύ-
ριόν του καρφωμένον ἐπὶ τοῦ ξίφους του,
ὡς χρυσαλλίδα ἐπὶ βελόνῃς, ὥστε εἰς ἄκρον
ἐξεπλάγῃ μὴ αἰσθανθεὶς ποσὸς προσκρού-
σασαν τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του. Ὁ Βε-
λαίρ ἐπήδησε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπέφυγε
τὴν σύγκρουσιν.

— Ἐφυγεν ὁ ἀχρεῖτος! ἀνέκραξεν ὁ
Λαγκομπέρζ βαίνων αὐτίς ἐναντίον του.

Ὁ Βελαίρ ἀνέμεινεν εὐσταθὴς καὶ εἰς
τὴν πρώτην τοῦ ἀντιπάλου του ἐπίθεσιν,
ἀπώθησε τὸ κτύπημα προτεινὼν μακινωδῶς
τὴν αἰχμὴν. Ὁ διατρυπηθεὶς ἦτο ὁ Λαγ-
κομπέρζ. Ἡ λεπίς εἰσῆλθε κατὰ τέσσαρας
δακτύλους εἰς τὴν πλευράν του καὶ ἐκάρ-
φωσε τὸν βραχίονα εἰς τὸ στήθος του. Ἐξ-
έφερε κραυγὴν πόνου, ἀφῆκε τὸ ξίφος του
καὶ ἔπεσεν. Ταῦτα πάντα συνέβησαν ἐν
διαστήματι ἡμίσεος λεπτοῦ.

— Αὐτὸ τὸ κτύπημα μοῦ τὸ ἐδίδαξεν ὁ
κύριος Κατινὰ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς
μας, εἶπεν ὁ Βελαίρ. Ἐλάτε γρήγορα, δε-
σποινίς.

Ἦρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μετὰ
τῆς παραφορᾶς τοῦ θριάμβου, τὴν νεάνίδα,
ἥτις ἐκλονίσθη ἰδοῦσα ἀνθρώπον πίπτοντα
φονευμένον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄγνωστος ὤρμα
κατ' αὐτοῦ μετὰ χειρονομίας ἐμμανοῦς, ὁ
Βελαίρ προέτεινε κατ' αὐτοῦ τὴν αἰχμὴν
τοῦ ξίφους του.

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος, εἰ-
ξεύρεις ὅτι διακινδυνεύεις τὴν κεφαλὴν σου;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἂν τὸ εἰξεύρω, ἀπήν-
τησεν ὁ Βελαίρ.

— Παραδόσε μου τὴν νεάνίδα αὐτήν.

— Διατί; μήπως ἀνήκει εἰς σὲ περισ-
σότερον παρὰ εἰς ἐμέ;

— Ἰσως.

— Ὑπεσχέθην νὰ τὴν παραδώσω εἰς
τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ θὰ τὴν παραδώσω.

— Τὴν ἀρπάξεις ἀπὸ τὸν Θεόν.

— Ἀν ὁ Θεὸς τὴν ᾔθελεν, ἠδύνατο
καλλίστα νὰ μοῦ τὴν πάρῃ ὀπίσω.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, θὰ μὲ
ὑπακούσης;

— Ποῖος εἶσαι σύ διὰ νὰ μοῦ ὁμιλῇς
ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως;

— Ἀν τὸ εἰξεύρες, θὰ ἔκυπτες νὰ φι-
λήσης τὸ ἔδαφος οὔπου πατῶ.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ εἰξεύρω, τὸ κό-
πτω λάσπη. Ἐμπρός, δεσποινίς, καθεὶς
μας ἄς λάβῃ ἓνα ἵππον ἐκ τῶν δύο, ἀφοῦ
αὐτοὶ ἔκαμον νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ
ὁ ἰδικός μας.

Καὶ ὁ Βελαίρ παρέσυρε τὴν νεάνίδα

μέχρι τῶν ἵππων σχεδόν. Ὁ ἄγνωστος τὸν παρηκολούθησε καὶ ἤρπασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του.

— Ἄ, ἔτσι εἶνε; εἶπεν ὁ Βελαίρ κεντῶν αὐτὸν διὰ τῆς ἀκωκῆς τοῦ ξίφους, θὰ ἡσυχάσῃς τέλος πάντων;

Ἡ αἰσχὺν καὶ ἡ ὀργὴ ἐτύφλωσαν τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον. Ἠρεύνησεν ἐντὸς μιᾶς τῶν πιστολιοθηκῶν τοῦ ἐπιπρίου καὶ ἐξαγαγὼν πιστόλιον, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Βελαίρ ἐξ ἀποστάσεως δύο βημάτων, ἀλλ' ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ σφαῖρα ἀπέσπασε μόνον ἓν τεμάχιον ὑφάσματος ἐκ τοῦ ἱματίου τοῦ νέου καὶ ἔψαυσε τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην κεφαλὴν τῆς Ἀντωνιέττας, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ὁποίας ἐφάνησαν ρανίδες τινὲς αἱματος.

Ὁ Βελαίρ ἰδὼν λιποθυμοῦσαν τὴν νεάνίδα, ἣν ἐνόμισε νεκράν, κατελήφθη ὑφ' ὀργῆς, οἷαν οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη ὁ πρῶτος ἐκεῖνος χαρακτήρ. Ἠρπασε τὸ ἔσπερον πιστόλιον ἐκ τῆς ἀντιθέτου θήκης καὶ ἐστήριξε τὸν σωλῆνα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἴστατο ὀρθίος καὶ ὠχρὸς μὲ τὸ βλέμμα φοβερὸν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν.

— Εἶμαι ὁ Λουβοά, τόλμησε νὰ μὲ φωνεύσῃς! εἶπε σταυρόνων τοὺς βραχίονας μετ' ἀπειλητικοῦ μεγαλείου.

Ὁ Βελαίρ ἐξέφερε κραυγὴν τρόμου. Ἡ χεὶρ του ἔπεσεν ἀδρανῆς χωρὶς νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην. Ἐπεφάνη αὐτῷ διὰ μιᾶς ὅλον τὸ παρελθόν του καὶ ὅλον τὸ μέλλον του, τὸ τόσον φοβερὸν καὶ ἡ ἀμείλικτος ἐπιμονὴ τῆς τύχης, ὅπως συγκρούονται ἀκαταπαύστως αἱ δύο αὐτῶν διαφοροὶ τὸν προορισμὸν ὑπάρξεις. Εἶτα ἰδέα τις ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τοῦ δακτύλου του ἠδύνατο ν' ἀλλάξῃ διὰ μιᾶς τὴν τύχην του, νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης. Ἡ χεὶρ του ἀνυψώθη βραδέως, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἦτο λίαν εὐγενής, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ καὶ τὴν ιδέαν τῆς δολοφονίας. Ἄλλως τε, ἡ Ἀντωνιέττα ἤρχισεν ἐκ νέου ν' ἀναπνέῃ αἶμα δὲν ἐφαίνετο πλέον ρέον ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, διατί νὰ σὰς φωνεύσω; Ὁ ἀποδώσω καλὸν ἀντί κακοῦ. Εὐαρεστήθητε μόνον νὰ μὴ λησμονήσητε βραδύτερον ὅτι αὐτὸς ὁ ἄθλιος, αὐτὸ τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον τιμᾶτε διὰ τῆς καταδωξέως σας, σὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐφείσθη τῆς ζωῆς σας καὶ τῆς δόξης σας. Παύσατε νὰ μὲ μισήτε· ἐγὼ δὲν σὰς ἐμίσησα ποτέ.

— Ἐχεις καρδίαν, εἶπεν ὁ Λουβοά, τὸ ὁμολογῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσω, θὰ σὲ κατastήσω, ἂν θέλῃς, τὸν εὐτυχέστερον καὶ τὸν ἰσχυρότερον ἀνθρώπον ἐν Γαλλίᾳ. Παράδοσέ μου τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ πῆγαινε εἰς τὸ καλόν.

— Ὑπεσχέθην νὰ τὴν ἀπαγάγω.

— Εἶπέ ὅτι ἐφόνευσες ἓνα ἀνθρώπον καὶ ὅτι ἀφωπλίσθης ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἶπέ ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα νὰ παραδώσῃς τὸ ξίφος σου. Ἡ μάλλον ὄχι, μὴ εἴπῃς τίποτε, μὴ εἴπῃς καὶ ὅτι μὲ εἶδες ἐδῶ. Κύτταξε,

ἡ νεῆνις αὐτὴ εἶνε λιποθύμος· δὲν θὰ ἐνθυμηταί τίποτε καὶ τίποτε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ εἴπῃ. Συναίνεσε καὶ θὰ σὲ κάμω ἀκούθον μου, φίλον μου. Ὑποχρέωσε ἓνα ἀνθρώπον, ὅστις δύναται τὰ πάντα καὶ πράττει τὰ πάντα καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἔλα λοιπόν.

Ὁ Βελαίρ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπᾷς μίαν ὥραϊαν νεάνιδαν, πρὸς τὴν ὁποίαν γράφεις ἐπιστολὰς τρυφερωτάτας... Ὡς τὴν προικίσω ἐγὼ καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇς.

Ὁ Βελαίρ ἐστέναζεν.

— Μὴ δισταῖς, εἶπεν ὁ Λουβοά· εἶνε ἡδὴ ἄρκετὸς καιρὸς ὅπου ἀπουσιάζεις· ποῖος εἰξέυρει μὴ ἐπὶ τέλους λησμονηθῇς; Αἱ γυναῖκες εἶνε ἀνυπόμονοι, θέλεις νὰ νυμφευθῇς αὐρίον τὴν Βιολέτταν;

Ὁ Βελαίρ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐξογκουμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὑγραινομένους.

— Ἔλα λοιπόν, δόσε μου τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λουβοά· θὰ σὲ ἀποζημιώσω διὰ τῆς Βιολέττας.

Ὁ Βελαίρ ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς νεάνιδος, ἣν ὑπεκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Βλέπων τὸ λεῖτον ἐκεῖνο καὶ ὠχρὸν μέτωπον τὸ διαστιζόμενον ὑπὸ ρανίδων αἱματος, τὸ ἀκίνητον στήθος καὶ τὰς παγερὰς χεῖρας τῆς, ἐφαντάσθη αὐτὴν νεκράν. Νεκρὰ ἡ Ἀντωνιέττα! Νεκρὰ διὰ παντὸς διὰ τὸν Γεράρδον, ὅστις εἰς αὐτὴν ἐναπέθετε πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του! Νεκρὰ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν σιωπηλῶς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ὁ κ. Κατινά! Νὰ πωλήσῃ ὁ Βελαίρ τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς τὸν κύριον Λουβοά, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν Βιολέτταν, καθὼς ἐκεῖνος τῷ ἐπρότεινεν!.. Τόση ἀνανδρία δὲν ἀνταπεκρίνετο ποσὼς εἰς τόσην γενναίαν ἐμπιστοσύνην.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ, δὲν δύνασθε νὰ ἐπιθυμήτε τόσον ὅπως σὰς παραδώσω τὴν νεάνίδα ταύτην, εἰμὴ πρὸς ἀπώλειάν της. Ἀνθρώπος ὡς ὑμεῖς δὲν ἐπιμένει τόσον, ἀνευ σοβαρῶν λόγων, ἀπέναντι ἀνθρώπων ἀσήμεν ὡς ἡμεῖς. Τί θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν νεάνίδα; Θὰ τὴν δώσετε εἰς τὸν κύριον Λαθερόν; Διατί τὴν παρακινεῖτε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ μοναστήριον;.. Δὲν ἀπαντᾷτε;.. Δὲν ἔχω βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτῶ... Ἀλλ' ἐγὼ θέλω νὰ φθάσῃ ἄσπιλος καὶ ἐλευθέρᾳ ἐκεῖ ὅπου ὑπεσχέθην νὰ τὴν ὀδηγήσω. Ἐξοχώτατε, ἀφήσατέ με νὰ περάσω.

— Ἀρνεῖσαι.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆ, σκέψου ὅτι ἐφόνευσες ἓνα ἀνθρώπον, ὅτι ἀρπάζεις μίαν γυναῖκα καὶ ἂν ἐγὼ σὲ συγχώρησω, ὁ νόμος θὰ σὲ τιμωρήσῃ. Ἀπειθῶν εἰς ἐμέ, χάνεσαι. Τὸ ἱκρίωμα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖς!

— Παραμερίσατε, σὰς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε.

Καὶ ὁ Βελαίρ ἐπήδησεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν ἵππων, ἀνεγείρας καὶ τὴν Ἀντωνιέτταν, ἣν ἐτοποθέτησεν ἔμπροσθέν του.

— Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἐχάθης! εἶπεν ὁ κ. Λουβοά.

— Καλὰ ἐκάματε καὶ μοῦ τὸ εἶπατε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βελαίρ· εἶνε σωστόν, πρέπει νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσετε.

Καὶ διὰ βολῆς πιστολίου ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐτέρου τῶν ἵππων, ὅστις κατέπεσε βαρέως.

Τότε ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἤφανε νίσθη ἐντὸς τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ ὁ κύριος Λουβοά ἔδρακε τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἐκίνει εἰς μάτην ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν Λαγκομπέρζ, ὅστις προσεπάθει στενάζων νὰ φράξῃ τὴν πληγὴν του διὰ μανδηλίου.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήγοντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυρίαν*.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἡθέλησε καὶ ὁ Μάξιμος νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν κλειστήν καὶ δὲν ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ κτυπήσῃ καὶ νὰ φωνάξῃ. Τὸ συμβᾶν ἐτελείωνεν, ἀλλὰ δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ἡττημένον.

Ἡ ὥραία τῷ ἐζήτησεν ἀναβολὴν δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ ὅ,τι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται.

Ὑπισχνεῖτο δὲ εἰς ἑαυτὸν νὰ φροντίσῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ κινιγματῶδους τούτου προσώπου, καὶ ἤρξατο μάλιστα ἐξετάζων τὸ οἶκημα ὅπερ κατεῖχεν.

Ἦτο μέγαρον διόροφον, λίαν περιποιημένον καὶ μετὰ κήπου ὀπισθεν, ἰδρυθὲν ὑπὸ νοήμονος κερδοσκόπου, προμαντεύοντος ὅτι εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ διπλασιασθῶσιν αἱ τιμαὶ τῶν οἰκοπέδων.

Ὁ Μάξιμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνόησεν